

rastko petrović

opšti podatci i život pesnika

Isto kao i svi drugi društveni tipovi i tip pesnika bazira svoj život na jednoj racionalističkoj osnovi. Tada za obogaćivanje i trud oko satzavanja toga bogatstva ide po istom zakonom kod pesnika, kao i kod koga bilo t. zv. praktičnog čoveka, sa tom jedinom razlikom što je racionalizam ovde primenjen na teren duhovnog a ne materijalnog bogatstva. Emocionalni život je za pesnika jedno emocionalno obogaćivanje, on ga neguje, čuva, razvija, vaspitava, ima čitavu nauku da ga vještici realizuje, umre da ga materijalizira, ide za novim iskustvima na tom polju, i kao to se jedan t. zv. primarni čovek emocionira kad uveća svoje dotajanje bogatstvu, i pesnik ima istu emociju saznanja i uspeha pri otkriću kakve nove emocije u sebi; to je emocija emocije; tako da je kod njega ceo emocionalni život udvojen i on se može naci između dva ogledala koja se ogledaju jedno u drugom da u beskraju. Život ljudska napravljiva, i ako je u osnovi takođe stvarni život emocije, nema seći se racionalnosti, ne trudi se oki njenog održavanja, niti bar nad njenom kristalizacijom, niti se smatra srećnim zborom. Ludilo je jedan nepresušni izvor emocija, koji čovek, koji ga posedi, rasipa nemilice, jer on ne oseća važnost emocija, no važnost onoga sna koji ih izaziva i koji mu se tek čini stvarnost. Živi med svojim osećanjima kao divljak med petrolejskim izvozima kojima se nikada neće obogati a koji su za njega bez prestanta zapaljiva smrtna opasnost i čitava jedna spoljšnja konstrukcija sudbine koju je besmisleno zaborbljen. Ceo svoj unutarnji život (san, osećanja, unutrašnje vizije itd.) ludak stavlja u spoljni život, u realnu spoljnu stvarnost kojoj je potičenjem; pesnik ceo spoljni život, (realne vizije, opšte zakone itd.) prerađuje i ulazi u svoj unutarnji emocionalni svet iskustava. Ona za razliku od ludaka koji ima težnju da objektivizira život, subjekteriza ga neprestano. U opste, pesnik kao takav, pripada jednoj ljudskoj vrsti; ponosaob on podleže svojim individualnim rasmim i drugim osobinama koje ga nateruju da se u svom pesničkom razvoju drukčije određuje od sebi sličnih. Tako da po sili svojih individualnih karakteristika on ne može da ceo spoljni svet preradi u svoj unutarnji život. On mora da vrši jedan spontani izbor data koja mu svet može pružiti, i koje mu mogu odgovarati. Prilikom svojih karakternih promena, prilikom svoga razvijanja, pesnik ne samo da će vršiti popravke u tom izboru, no može i ceo nacin odabiranja, sa svojom prizrom lženim prijeljivostim, izmjenama. Celog života pesnik bez prestanja vrši taj izbor, pod kontrolom svoje osećajnosti, uzbudjujući se pred jednim datama i odbacujući druge kao nezanimljive od sebe. Osuda ona velika i nagla pesnička otkrića pri životnim promenama samoga pesnika, koja su u stvari duboke i prave pesničke inspiracije; jer inspiracija nije ništa drugo do potrebe da se jedno novo saznanje materijalizuje i stavi u red preverenih iskustava t. da se umerenički ostvari. Osim toga nadahnuteće teži joj i da prodruži život u pravcu tib novih saznanja, koja od jednom obnavlaju novim bojama život i line se uvek kao njegova prva prava odgovetka. Tako promene individualne preobražavaju razumevanje života žude da život što je moguće pre prenesu i produze, iz objektivnosti, u carstvo osećanja i emocije.

Zivot pesnički tako, onaj pravi život njegovih emocija, toliko deformis, pronikva, razgranjava ono što bi inače bila njegova biografija, da se dogadaji kojima smisao treba tražiti u unutrašnjem pesničkom snu anšeniraju neobično tipično.

Treba pogledati moderni život pesnika, od poterka devetnaestog

veka pa na ovamo. Život egzalacija i visoke estetske engleskičkičara, bolni i tragični život mučenja i vere slovenskoga pesnika i najzad zasezenjuće i fosorne somnambulizme francuskih pesnika prošloga veka. Bilo kod Bajona, Lotreamona, Mickjevića ili Puškina nadilemo isti satanizam, isti strašni bol što sve prolazi, i istu žudnju da se sve napusti i odluča ma kud. Mogla bi se izraditi jedna idealna biografija pesnika, koja nije potpuno nijednoga posebno, ali u koju kada bi se pustio u pozivom studijom utvrditi da u toku istorijskog epoha pa do dana postoji jedno razvije, dopunjavanje, razgranjivanje, popravka toga za jedinstvenog u pesničkim biografijama. Ona istorija duhovnoga života ljestvično vede vreme Grka, samo se usavršavala kroz vekove do danas, isto kroz vire flote i faune što su evoluirale kroz geološku dobu.

Nas će momentalno zanimati samo životna avantura kroz koju je morao proći svaki svaki današnji *nas mladi pesnik*.

Najprije, kada se rodio, njegova je zemlja bila savsim malena, bez mera, slaba; končana smrt prečila joj je svaki čas. Ubistvo kralja Krunisanje. Aneksija, mitinzi, upisivanje u dečje dobrovolje, nere-

koporana da se rane ne povredi, pažljivo i s ljubavlju pranje riječi nadimjenih, krvavih tela.

Zemlja sve više raste k jugo-istoku. Pobede. Zima. On je takođe porastao za čitav prst. U čaramama vojnicičkih koje je skidao ostali su promrli posti. Kroz vrata sale, do kojih prati uzbudjenog ranjenika, video je drugog nad kojim je radio lekar i još jedan. Taj mladić je ležao go, videle su se njegove nepravljeno izvajane široke gđudi, i negove snažne butine izdignute u sredstvu se od grčevog bola. Lekar, koga je bio sav afločovan, dižao je svoje ruke iz njegovog otvorenog trbuha, krvavog, sav naoružan fantastičnim oružjem. Ni ta lepa prebleđena glava, ni taj trup, ni nego nisu bili delovi jednoga čoveka, no to je sve bila jedna strahovita zbračka bola, mučenja i trpljenja; i taj mozak koji pod lubanjom nije znau na koji način da vaspostavi svoje funkcije svetii, ni sekš koji je ozančavao negdu mažu i vojnika. Sve je to sad ležalo tako nekako nezauzljivo, pokarevano i upropaseno. Ali oni su rasli, uvek sve više; on, njegova zemlja i čak i taj dvadesetogodišnji junak koji još nije bio stigao da dode do svoga konacnog uvrasta; rasli su i oni koji više nisu imali nogu, kao da bi da nak-

poči svim pravcima sveta. Bežao je kroz Albaniju, gde je jao leb od budi, i gde se grejao uz tude pleći i gledao lica koja je juče postovao da se sad gadno svadaju o malo mesta kraj vatre. Svi zakoni socijalni ovde su bili raskinuti. Mogao si ubiti čoveka i da nikad nikome ne odgovaraš; mogao si umriti i da se niko na tebe ne obazre a ceo taj svet je ipak bio strahovite vezač i za neglađene društvene zakone koji više nisu važili, i za život u opšte. To je bio povratak plenumskim pečinskim uredbama Šapora. On se toliko puta tad grozio i uvek je htio da živi. Tek tad počeo je da piše pesme, i da mu se svaka ecce koja izgvođi učini strahovito skupocenom; on je nervozno žvakao izraste gledajući konje i ljudi uvek je htio da živi. Tek postao dobar je nje razumevao ko bi mogao uništiti tu dobrobit u njemu. Video je ljudi koji su od gladi, mučenja, očajanja, prestatu prijedati žudjansko mredu, one koji su se bacali u reke i one koji su već trulji. Video je hiljadu svojih vršnjaka, pre vremena regniranih, kako besljajno promiču kroz maglu, i kako svaki čas ostavljaju za sobom iznenađujuće drogove da umriju po drumu. O, bili igrav svoga toga, moći premetiti celo drustvo na dragi jedan *teren relavanja, nadviti se biti dobrar, ići ispred celi dobrote, ne kuo apotol voć iako prirodno, kao što se ida ispred svih predesta*. Heo bi poginuti za kakvu veliku i spasavajuću ideju. A deran je i pri tom još uvek rastao, i rukavi su mu krakali. Zemlja na izgled mrtva rasa je takođe, kao u mrežu što još rastu nokti, kosa, brada. Samo ovde ono što je bilo velo i živo bila je sama

Počeo se strahovito i nepojmljivo užasavati od kraja života. Pojmio je da ako piše pesme to nje zato da bi se izrazio, niti da bi imao uspeha, već jedino da bi se budućom slavom mogao produžiti i posle fizikalnog umiranja. Umjetnost je bila za njega kupovanje života negde preko granica pojmljivog. O, bit od moga spomenut posle hiljadu godina. Bio je to još uvek deran, kada se natap u francuskoj koloniji, strahovito voleo nebo, i poslovio jedino Slovenstvo. Utamljenošć, Drakula od roditelja. Tisina doroara. Nedeljno šetnje po šumi. Bodler, Verlen, Verhaeren, Dostoevski. Nemci pred Parizom. Petmila večernja konakada. Noćno bombardovanje sa aeroplana, batraže, berleci. Roman koji je bio i koji nikad nije dovršen. Napuštanje koleza, Setanta po Parizu. Biblioteke. Velike i bučne sunčane nedelje. Armitis, zvana, ogromne mase sveta koje se tiskaju učicama, gele i vitu u ekstazi. Automobili, mladi pošiljci i mudinete. Wilson, Bergson pod luksemburškim lipama. Tihu noć nad Parizom koji je u žugoru. Ona o kojoj se neprestano misli. S njom po plazama na moru. Njegova pesme. S njom o beskrasnosti. Želja da se umre jer se ljubi. Opet ona. U vodu za Otadžbinu. Voz koji se ne plaća a putuje šest dana. Uzbudnje. Cežnja da se sto pre stigne. Beograd, mala ojadena varos. Suščetanja, sa starim drugovima. Kod svih temata. Velike afazije. Dosada. Ozbiljne studije. Odlazak u unutrašnjost. Otadžbina je tako ogromna, fantastična: zemlja joj je još izrivena od granata, sanci su još nepokriveni maslinovinom. Želja da se prede sve u nakret. Putovanja. Reke. Sume.

Slučajan susret sa ljudima kod kojih se otkriva isto interesovanje, isti potreba da se izrazi, da se organizuje novi život. Primenjivanje da kao da sve kuće u prestonski počnujući da izrastu. Zida se na sve strane. Svaki dan sa ljudima koji su takođe pesniči, kafani, kupanja na Savi, ogromno oduševljenje što se ima s kime raditi. Stampaže knjige, pesama, časopisa. Ono što liči na slavu — senzaciju i pisanje novina o njemu. Strah od samoga sebe. Postoji život veseli, divni, pjeni fizički život bilja i rastinja, pada reka, jurenja oblača, mladih tel. Moći piti, jesti, živeti i sa srušću umreti. Opet ono odvraćaša što liči na slavu — i smrta slobodni duha i pokretni. Gadi, ljudi koji mrze sve što je mladadočko i sveže. Želja da se opet postane nepoznat i sam, da se osećanja ne pretvaraju u izražaje no u pravu akciju.

Pesnik je već potpuno čovek. On se pomirio sa svima stvarima i kada pokupljava da ih razume. Nema ništa ni protiv koga. Ne traži da se stvari prevezu, u svima njima je život, i od njega samo zavisi kako će da ih primi. Preokupiran drugim stvarima više ga ne zauzima umetničko stvaranje. On se ničega ne održi, on neće nikakvu pozu; proživi samo svima svojim čovečanskim sposobnostima život. Proživeti ga dobro i sa dubokim osećanjem razumevanja i ljubavi. On se užasno boji smrti i strašno mu je, ali je pristaša da umre. Kada napiše pesmu ona ima još jedino značenja za njega, no i njemu orzo ogledi. Osim stvari koje mora i koje su korišćene, on čini i ono što mu je prijatno i što mu godi sa istinskom radošću shvatavanja da je učinio pravu akciju. Njegov je duhovni život možda manje intenzivan ali razigraniji i dublji. Kao da je ponova učio u detinjstvo. Sve ga raduje i zabavlja.

Evo kroz kakve je sve peripetije prošao jedan mladi čovek, Mihail, koji i ako je prošao kroz rat nije ubio ni jednoga čoveka u njemu, jer ga društvo za to nije smatralo dovoljno doraslim. Rastao je zaledao sa svojim zavješnjem. Njegov dub Jurin je bio taj citam zahukalosti. On je činio gigantske geste koji su bili smični za one koji su ih mirno posmatrali. Nailazio je na

trajanja

dovno srušavanje osnovne škole. Igra s dečacima po Trkalisti. Od aneksije porastao je za čitavu šaku. Beograv i smrt Lava Tolstoja. Mobilizacija. Na Trkalisti je sad log mladić vojnika u novim šinjelima. Upis u bolničare. Želja da se sve zapise što se doživelje. Želja da se sve zapoge što se doživelje. Želja da se sve ubiti. Sam sebi je kopao grob u hapsu, ali se bojao smrti. Po čitavu u skolskom dvořtu (gde se srušila osnovna) da se pojave kola s ranjenicima. Noc. Besvesno opažanje da promiti žene, lekarje, bolničari. Stižu prva osvreljena kola. Dodeće četiri pošte postelje ispunile se izražavajućim pobednicima. Skidanje odelca sa njih, scenje makazama

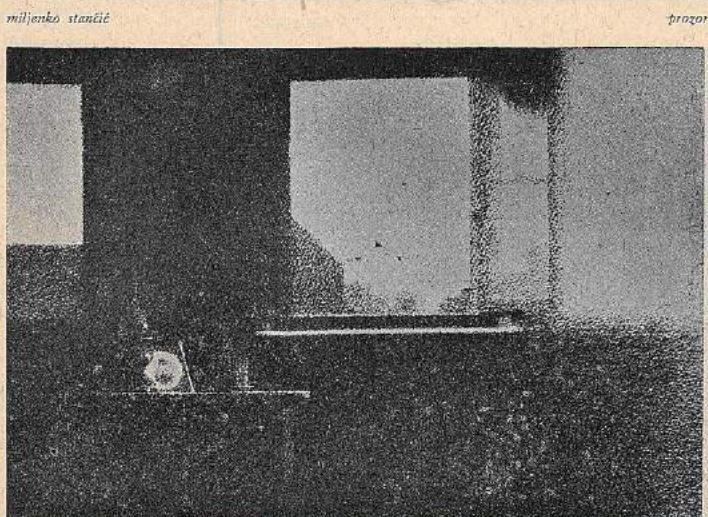
nade svoj izgubljeni rast. U veče krv koja je uvek i tekla i prolivala je pisao pisma mladim seljakim se nestedincima.

Neka prošla nepojmljiva ljubav prema nečem nepoznatom džizalu se odjednom strahovito u njemu, da je bledeo, postajao svirepm i hteo se ubiti. Sam sebi je kopao grob u hapsu, ali se bojao smrti. Po čitavu u skolskom dvořtu (gde se srušila osnovna) da se pojave kola s ranjenicima. Noc. Besvesno opažanje da promiti žene, lekarje, bolničari. Stižu prva osvreljena kola. Dodeće četiri pošte postelje ispunile se izražavajućim pobednicima. Skidanje odelca sa njih, scenje makazama

Tako su oni izradili zajedno: on i njegova otadžbina; on i njegov talent; niti se moglo to odvojiti jedno od drugog. Sobom je prestatvilo svoju zemlju, smrli, novu, pijani zemlju, koja u svakoj oblasti bogatstva i intelektu želi da raspovesti nove njene odgovornosti zemlje. On je bio mlad, neverit, zavoni kojima je pokusaš da vodi putuje kolu i u Kinu i na Grenland. Škole nerедovno rade.

Zemlja se toliko rasila i uzrasla, ali posle koliko mučenja, posle koliko teskoba. On sam sad je bio mlad, snažan čovečić, koji je želio

pojni zakoni.

miljenko stančić

sećanja na rastka

Tri dana pred 60-godišnjicom rođenja Rastka Petrovića, 13. maja, na Tribini mladih u Novom Sadu, u maloj bladvojotri sali za razgovor, sa tamenim spuštenim zavesama, tog vrelog sunčanog majskog popodneva, sedeli su, okrenuti mlađim ljudima, sačrveničci Rastka Petrovića — ljudi koji su dengovali i prijateljevali sa Rastkom: Aleksandar Vučić, Dušan Matić, Milan Dedić, Mihailo Milutinović, Gustav Kraljević i Marko Radić. U jednoj intimnoj atmosferi počele su reči toplog sećanja na prijatelja, pisca, slikara, većeg putnika... Rastka Petrovića.

Malo iz navike da, uvek nesto beležim (jer uemena reč odleti), zaboravi se, izbledi našem sećanju, ostane samo poneki zvuk, atmosfera, a vise iz ljubavi prema Rastku, i što mi docene moji drugovi, poklonici Rastkovim, to nikad ne bi opristili, počeo sam na papiricima da beležim... Stenografski ne znam, zato može biti da ovi odložni neće imati potpunu karakteristiku stila Matića, Ristića, Dedića, Kraljevića i Vučića, ali ostaci sushina, ostaci zabeležene reči sećanja na Rastka jednog sunčanog majskog popodneva u Novom Sadu.

Evo tih fragmenta iz beležnica:

Aleksandar Vučić: »Tada (1916—1917 godine) smo se nalazili u Francuskoj. Sećam se tog Pariza, oko Sen-Misela, gde su se okupljali srpski studenti, gde je dolazio i Rastko...«

Razlikovao se od nas. Mi smo tada bili još samo amateri, a on, on je unioceg sebe, bilo kad je čitao simboliste, govorio o Slovensima, gledao Pikata...«

(Posle izlaganja Aleksandra Vučića pročitane su dve Rastkove pesme iz 1917, dve pesme koje se danas još dve godine mogu naći, a u kojima se već nazire budući pesnik »Otkrivenja«).

Dušan Matić: »Rastka sam sreć u Nici. Bilo je to na stepeništu jedne nekreirane nemacke poslastičarice, u kojoj je bila osnovana srpska gimnazija. Tada sam već bio pomalo slavljiv, onako dački slavljen, jer sam već imao objavljen jedan tekst u kolektivu listu, i to na francuskom!«

Znao sam da Rastko piše pesme. Bio je oktobar, klišta jesen... Rastko smo vrbivali tog dana da pročita nešto na našem literarnom sastanku. Evo, iz ovog odlike tog Rastkoveg sastava, iz ovih nekoliko recenica, već se nazirao piјac romana »Dan šestice«: »Išao sam sveđe, ne da zaboravim oradžbinu, već da ne vidim onakvu kakuju sam je naučio voljeti...«

Rastko je bio iz kuće gde je literarna i umetnička tradicija bila vrojaka. Od sestre Nadežde, našic velike slikarke, naučio je da razineva slikarstvo, a otac, Mirko Petrović, pišao je knjige o ekonomskoj istoriji Srbije. Njegova porodica bila je pravi umetnički kružok.

Kad sam ga sreću već je bio raspršut stalnim interesovanjem za sve živo — bio je vredan, crtan, čitao

i pisao. U to vreme bio u Francusku je prodirala psihanaliza i filozofija. U to vreme počeo je i Rastkov interes za Slovence. Odlazio je u biblioteku, prelistavajući ogromne knjižurine raznih akademija, tražeći gde god je mogao da nađe nove procike o Slovenima. I tada sam prvi put ukrao u život, ukrao sam za Rastka jedan crtež iz neke knjige, crtež koji je prestatvljao nekog slovenskog boga, jer sam znao da će se tomojako obradovati. Tako je Rastko, preučavajući život Slovence, došao i na svog »Peninu«. Studirao je prava, imao je veliku memoriju, tako je učio i imao vremena za sve. Vukao me je da viđim Zadkina, Pikata, zainteresovan se dadaizmom i nispe stalno je nesto otkrivao. I verujem da je njegov »Otkrivenje« poteklo iz tog stalnog i neprastog otkrivanja svih novih stvari...«

Milan Dedić: »Upoznao sam ga kad je progovorio u punoj meri, kad je postao lirsko-sentimentalni slovenski pesma prešao na njezinske i vise nego njezinske, u doba kada je pio »Otkrivenje«.

O njemu je vrlo teško govoriti. Šta je kod Rastka problema? Požnja je, stožena lažnost, složena poezija. Jer, kad se, naprimjer, pojavit Crnjanški (u isto to vreme) odmah je bio prihvacen i dobio svoje epigone, a Rastko čak i danas čeka da njegova poezija bude analizirana, mada je govorio najznačajniji pesnik između dva rata.

Zato će svetski svoje uspomene o Rastku na dve-tri crteže o njemu, na anegdotu.

Bio je stalno zaokupljen nečim novim. Jedno vreme bio je vrlo sećer, naročito u periodu kad je

miljenko stanić

sv. florijan

lana na nogama, pocepanim odelom, kao dve vagabundne pošli smo iz Hercegovine da obidemo manastir Savinj. Na putu nademo jednu kapu, na njoj nacrtano malo geografske karte, i nekoliko česiljeva belog luka. Kam sam ta gurnuo nogom, on se uplašio i celo mi vremeno govorio da su to nekakve vratidžbine i da čemo nesto loše doživeti tog dana. Doinje, stalno je bio zaokupljen tim i vrlo neraspoblen. I zaista, kad smo se vratili u Hercegovinu, čujemo da je Granički u i da leži bolestan. Odemo da ga postojimo i njih dvojica zapadenu svadbu oko toga da li su ubice u Korčuli iz trinasteve veka ili nisu. Crnjanški, koji je bio strasno sujetan na svoje poznavanje istorije, a pod temperaturom od 40 stepeni, izvadu u jednom momenatu revolver i skoči na Rastka. Rastko mu ga otvorio i njih dvojica zapadenu svadbu oko toga da li su ubice u Korčuli iz trinasteve veka ili nisu.

Doinje je pribacio da je to zbog one krpe koju sam ja nogom gurnuo na putu...«

Milo Milunović: »Upoznao sam se sa Rastkom 1921 godine u Parizu. Tada je bio u modni neoklasizam. Mislio sam da se on nikad neće promeniti i bio sam potuden za njega. Radio sam nekakve slike uglađene, sa nekakvim metalnim bojama. Preko puta od mene stajao je Sunin. Ono što je on slikao ja sam smatrao za beljanje. I intenzivno došao je Rastko. Licit je na hidalgo sa Velaskozovim portretom, a imao je oči žive, čudno pronikljive oči. Pogledao je odmah po ateljeu i rekao: »Zašto hoćete odmah da uskočite u muzej? A gde su vam patidžan boje? — i počeo je da me tera da pravim njegov portret. Uz to je knjigui i se da po pozira. Dolazio je otada svaki dan i stavljao me na nogu da mu dovrši tim tri portre. Kad smo bili pri kraju, zamolio me je da mestu kajige napravim kako u ruci drži piću.«

Doinje, u Beogradu, došao je do mene da mu napravim maslovou stranu i vinjetu za njegovu zbirku

bio osprednut slovenstvom. Skupljao je sujevena po zemljama kroz koje je putovao i počinjao u njih i sam da venje.

Jednog leta bili smo zajedno u Budvi. Pisao je svoja »Otkrivenja« i verovao u sižiljokos. Uzrijevao je u jelu, u piću, u suncu, vodi, itao je sa ostvaru na ostrvo, družio se sa zabiljima, posmatrao njihove ruke i verovao da će u njima otkriti neki duboki smisao i tajni života. Kad bi došao u neki grad, upoznao bi sve slice za dva dana, sve ljude, sve turiste, celu okolinu. Bio je strašno radoznao.

Jednog vrelog popodneva, sa ne-

kakvim strašnim, glamaznim sandalima i obuđova koliko je novih bogastava uvedeno u život; kao da pre njegovog života nije ni postojao moderni život; naime:

Telefon, gramofon, bežična telegrafija, kinematograf, bicikl, automobili, aeroplani, cepelin, radium, serumi, Bergson, Voronovićeva metoda za podmladivanje, teorija relativiteta, Državni Narod. Popravljeni su svih rekordi za visinu i brzinu; iscrpljene nepoznate zemlje. Idealno zamisliš, tako je da donas tečak život sadašnjeg pesnika. Ali ono što je istom silom utriće na njegova duhavnu unutrašnjost, kao i ikastvu, i doživljaju iz kojih on odmah gradi sebi svoju mitologiju, takođe je njegovog pripremanja bu-

(Svedočanstvo, 11. decembar, 1924.)

nastavak sa preth. str./

čitave etape tajni koje njegov duh nije mogao obuhvatiti i za to mu je došlo da ga moć shvatana napusti da ulazi u afaziju. Pada je u neizlečive melahnolije i očajjanju. Kada se, još uvelič, vratio iznenadu u primljive granice svete, zaključi da su prisutne sve negdajšnje sposobnosti a u dnu nekog dubokog i još neusluhi vreli izvor svih stinalnih nadušnica. Bi sećao da je sačuvao sve ono čime može iskoristiti sile života. Bilo je kan da je ponovo počeo živeti od definicije. Zapisujući jedinom zabave način na koji je sve pronadeno ili utušeno od njegovoga rođenja, začudi

TI SI JEDINI TALAS

U moru devojaka ti si jedini talas
koji dolazi do mojih nogu
da me struš
Desnom rukom sam ti ovorila svet
a sad mi je testan bod
između dva koraka
Mojim očima si otkrila staze
a sad tražim sumo svoju ruku
da me vodi u starost
Mojim jezikom si naučila da imenuješ lude
a ja sam zapamtila
samo svoje ime

IGRAČKA

Progovori jezikom štuke,
isknji nad islašinama jutra
iz dubine mora mojih ruku.
Uplaši me svojim bodom, kćeri,
ja tu se sakrivi ispod stola
kad kažeš bau-bau ide na prstima.
Napravici od svog trećeg lopuš
za svoje nještive igre:
susti je nogom
između ceteri bela zida;
trič za njome po travi,
trešnji je o zemlji ako nažuiš koleno.
Same smo na svetu
sa našom igrom.
Napravici od sebe traku
što više mama
i plakati na svojim rukama;
Izbijeći mi jedno oko,
slomiti mi jednu ruku
i kružići ga zapati
kraj uzglavljava.
Sanjate kako tražim bieb
a ja nemam usta za glad.
Progovori kćeri jezikom plata
iz moje utrobe,
dodi sa poplavom suza
i zbrisni iz ove sobe
sve stvari koje ne budaju
svojim nogama,
progore koji ne gledaju
svojim očima,
zidove koji ne stož
na svojim rukama.
Penji se sa svojim rečima
do mog grla,
i zaustavi urulanje vukova usamijenosti
u mojim grudima.
Same smo na svetu
sa našom igrom.

OTKAD SI SAMA

Kruška ti je bila igra sa žarenom loptom
otkada ti u svakoj njenoj furi
otkrila po jednu zemlju
i jedno sunce
Na leptire i travu vidi ne mistiš
otkada si sama
ostala bez kralja
Uzaludno te ljuštam u snu
i polusrećima zaboravljenog detinjstva
jer vojna zaobljena ruka
unesuo tutake
grli mladića
sa glatnom kosom.

Florika ŠTEFAN